

snart man ordner det paa denne Maade, selv om det er en mindre Sum, der ydes, selv om det kun er en lille Sum, naar den blot er fast, har man to Fordele, for det første den, at den vedkommende paa ingen Maade har Opfordring til at give Slip paa den Arbejdskraft, han har tilbage, fordi enhver Skilling, han tjener ud over Understøttelsen, hjælper ham til et forhøjet Velvære og bedre Udkomme, og dernæst at man slet ikke lukker for den private Godgørenhed, saa snart det ordnes paa den Maade, at man giver vedkommende en fast aarlig Sum. Derfor tror jeg, at det vil være den rigtige Maade at ordne Sagen paa, at man giver de forulykkede noget fast i Stedet for straks at sige, at de skulle have det fornødne. Naar man straks overfører Alderdomsunderstøttelsens Regler paa dette Forhold, vil man faa de ved den værende Skavanker at mærke her i forstørret Grad. Endelig maa jeg gøre opmærksom paa, at naar man har at gøre med et Forslag, der saa udelukkende som dette handler om en ren Understøttelse af det offentlige, altsaa en Slags Fattigunderstøttelse af første Klasse, tror jeg ikke, man kan blive staaende ved blot at tage de Ulykkestilfælde, der indtræffe under Arbejdet; man maatte da gaa adskilligt videre og tillige medtage de Ulykkestilfælde, der indtræffe uden for Arbejdet. Der kan jo indtræffe en hel Del Ulykkestilfælde, uden at vedkommende i nogen Maade er Skyld deri, ligesom Alderen kommer, uden at vi selv ere Skyld deri. Jeg tror, at man er nødt til at tage alle disse Ulykkestilfælde med, naar det som her drejer sig om rene Understøttelser af det offentlige. Det vilde være uretfærdigt, at den Mand, som kom til Skade ved sit Arbejde, fik Understøttelse af det offentlige uden at komme ind under Fattigvæsenet, medens den Mand, der f. Eks. gaar hjem fra sit Arbejde og kommer til Skade ved, at en Tagsten falder ned i Hovedet paa ham, skal ind under Fattigvæsenet. Han kan være i alle Maader lige saa hæderlig, dygtig og rettænkende en Mand, kort sagt, have alle de samme Kvalifikationer som den første; han skal ind under Fattigunderstøttelsen, medens den første faar en Understøttelse, der ikke regnes for Fattigunderstøttelse. Naar man saaledes udelukkende vil ordne Sagen ved Understøttelse af det offentlige, gaar det ikke an at udelukke dem, der komme til Skade uden for Arbejdet. Hvilke Grænser man her vil sætte, er noget, man kan forhandle om. Det er vel heller ikke rimeligt, at

der slet ingen Grænser skal være, men det vil jeg henstille til yderligere Drøftelse og Forhandling. Da vi have drøftet dette Forslag saa tit og ofte, skal jeg ikke komme ind paa yderligere Udtalelser om selve Forslaget. Adskilligt af det, der kunde være at nævne, er allerede tidligere nævnt. Jeg skal derfor kun sige, at naar Forslaget nu er fremkommet som selvstændigt Forslag, vil jeg anbefale det til videre Behandling ogsaa gennem Udvalg, for at der kan blive Anledning til at optage det store og vigtige Spørgsmaal, hvad man yderligere skal gøre for de Arbejdere, der komme til Skade ved deres Virksomheder. Jeg tør dog med min bedste Vilje ikke anbefale Forslaget som et Grundlag for et Resultat. Jeg tror ikke, det egner sig til at være Grundlag for et Arbejde, som skal føre til et Resultat, til Afhjælpning af de Mangler, der upaatvivlelig ere i vor Samfundsordning, navnlig fordi jeg ikke kan tænke mig, at man fra nogen Side — heller ikke fra Forslagsstillernes Side — vil kunne hjælpe sig med dette. Jeg tror, at der hos alle Parter er en Trang til at naa noget videre hen imod, hvad der stilles i Udsigt i § 1, en almindelig Ulykkesforsikring for Arbejdere, og saa længe dette endnu ikke er opgivet, tror jeg ikke, man skal slaa sig til Ro med, hvad der her foreslaas. Faar man først dette vedtaget, tror jeg ikke, man naar videre, men det, man skulde naa, var et Skridt fremad til det, der stilles i Udsigt i første Linie af § 1. Og man maa navnlig under Forhandlingerne søge Spørgsmaalet løst baade i Retning af at hjælpe saaledes, at Ulykkernes Antal ikke stiger, og i Retning af at faa klaret, hvorfra Midlerne skulle komme, og hvorledes de skulle uddeles. Med disse Ord anbefaler jeg Forslaget. Jeg betragter det som en Anledning til fremdeles at holde Spørgsmaalet oppe og arbejde hen til at naa et Skridt videre, end man hidtil er naaet paa det foreliggende Omraade.

Bramsen: Jeg kan henholde mig til, hvad jeg den 18de December f. A. udtalte om det Forslag, som foreligger her i Dag, og som den Gang forelaa som Ændringsforslag til 3dje Behandling af Loven om Industriarbejdernes Ulykkesforsikring. I de Udtalelser, som jeg den Gang fremsatte, har jeg paavist, hvorledes efter min Mening dette Forslag i mange Tilfælde vilde føre til, at de paagældende ikke fik nogen Understøttelse. Og med den Overskrift, som Loven nu har, og med den Forstaaelse, som enhver, der læser Loven